

**Speciale druk voor de 71^e verjaardag van zus
Mariette**

Proficiat Jet

Geïsoleerd in Frankrijk

40 blogs in Coronatijd

Willemien van Lith

Tijdens ons voorjaarsverblijf in ons huisje in Frankrijk werden we overvallen door het Corona virus en het daaruit volgende consignment, de lock-down van de Fransen. We konden niet terug naar Nederland en om onze kinderen, familie en vrienden op de hoogte te houden heb ik dagelijks een blog geschreven. Naast deze eigen ervaringen zijn er verzonnen Coronaverhalen, sommigen puur gefantaseerd, anderen zijn op nieuwsfeiten gebaseerd.

De 40 afleveringen die worden beschreven lopen van eind februari tot en met eind april 2020. Daarna gaat het verhaal verder tot eind september als we terug gaan naar Nederland.

Voor Quirinus en Caatje, Nicola en Ewout die ons door dik en dun gesteund hebben. Voor onze Franse burens Michel, George, Alice, Patrick en Regine. En bovenal natuurlijk voor Ad, mijn lief.

Versie oktober 2020

Mocht je fouten ontdekken, mail aub naar wvanlith50@gmail.com

BLOG 1: Lente vieren in Frankrijk

We verheugden ons op het vieren van de lente in Frankrijk. Eind februari vertrokken we om vijf weken in ons huis in Frankrijk te zijn. Op de heenweg was onze eerste stop Maastricht. Het was het weekend van Carnaval en in het zuiden stond alles in het teken van een koud en stormachtig feest. Men maakte zich meer zorgen over de optochten en de zware windstoten dan over het vreemde virus dat in China was opgedoken.

We overnachtten bij mijn zus en de volgende dag reisden we via Luik en Bastogne naar het midden van het Franse land. Daar sliepen we in een tent op een camping die het hele jaar door open is en de volgende morgen vroeg de laatste 500 kilometer naar ons prachtige plekje.

Voor aankomst in ons huis midden in de bossen in Aveyron, een kilometer van de dichtstbijzijnde bureu, deden we zoals gewoonlijk boodschappen voor een week om daarna in alle rust en stilte te genieten van onze eenzaamheid. Gelukkig met een goede internetverbinding via de satellietschotel zodat we via Nederlandse en buitenlandse sites goed op de hoogte bleven van het nieuws. Met de dag werd duidelijker dat het virus niet exclusief in China zou blijven. De eerste zieke in Nederland, de uitbraak in Italië en aan het eind van de tweede week werden de eerste gevallen in Aveyron gemeld. Niet dat we er veel van merkten. In de dorpskroeg werd gewoon gezoend en geklaverjast, de garagist schudde handen en tijdens de tweede keer boodschappen doen was er niets te merken van hamsteren of extra inslaan. Toen we bij onze hoogbejaarde bureu op bezoek gingen realiseerden we ons dat we extra alert moesten zijn op mogelijke besmetting om hen niet te besmetten.

Maar we waren niet verkouden of griepig dus wij hadden geen Corona. Ondertussen werd duidelijk hoe anders dit virus was dan een gewone griep zoals er eerst over gedacht werd. Voor ons veranderde er niet zo veel, we bivakkeerden afgezonderd in de natuur uit eigen vrije wil en genoten daarvan. Een eigen bron, verse brandnetelsoep, berken sap en zuivere lucht: leven als God in Frankrijk.

Maar ook in Frankrijk realiseerde men zich het gevaar. Vanaf 17 maart gold voor Frankrijk een totale blokkering van het dagelijkse leven, het consignement. Iedereen moest thuis blijven, de scholen werden gesloten en alleen voor noodzakelijke boodschappen en medicijnen mocht je met een papieren verklaring naar buiten. Tijdens de dagelijkse wandeling door het bos merkte ik hoe rustig de wereld werd. Geen vliegtuigen, geen auto's en alleen het geluid van vogels en burlende herten. Je hoorde de bladeren bijna groeien en voelde dat de aarde tot rust kwam. Wat een tegenstelling tot de alarmerende berichten, nepnieuws, toespraken, protocollen, vechtende mensen om een pak WC papier en lange rijen in Nederland voor de coffeeshops.

De kasten inspecterend stond er nog redelijk wat eten in blik op de planken maar niet genoeg voor weken of wellicht maanden. We besloten om met een handgeschreven brief (er was geen printer) de weg op te gaan, een eventuele boete van 35 euro riskerend. Door de lock-down en de serieuze aanpak van het probleem realiseerden we ons dat het verblijf van 5 weken waarschijnlijk verlengd zou moeten worden. Dat bleek wel uit de eerste Whats App na de lock-down: 'Jullie moeten de ANWB bellen, ze halen met spoed mensen uit Frankrijk terug naar huis.' Bezorgde vrienden, heel lief, maar het zette ons aan het piekeren.

Wat moesten we doen? Hier zaten we midden in de natuur, zonder mensen om ons heen. In Nederland is onze zoon bij ons zijn eigen huis aan het bouwen, hij woont in Amsterdam en zal ongetwijfeld in contact komen met anderen. Onze dochter werkt als psycholoog, kan hulp gebruiken bij hun pas aangeschafte huis maar het heeft geen zin om daar naar toe te gaan, te gevaarlijk. Mogen we eigenlijk terug als we dat willen? Op de website van Nederlanders.fr staat dat niemand zich de komende twee weken mag verplaatsen, alleen voor boodschappen, maar er wordt daarnaast gezegd dat je gewoon maar moet gaan als dat voor jou nodig is. Zouden we naar Nederland mogen vertrekken als er iets met onze kinderen aan de hand is, als zij ziek worden? Kortom een dilemma.

We neigen erg naar blijven want terug gaan geeft veel meer risico's en we wonen in Nederland in een van de drukst bevolkte regio's van Europa. Is dat niet vragen om problemen? We genieten hier ondanks alle spanning van de ontluikende natuur, de heerlijke geuren en de absolute stilte. Mijn vogelapp heeft nog nooit zoveel verschillende vogelgeluiden geregistreerd.

Als we geen boodschappen kunnen krijgen houdt het binnenkort op. Een paar dagen bonen, ham in blik, couscous en spaghetti is te doen maar met name brood zal nodig zijn. Jammer genoeg heb ik mijn voorraad meel mee naar Nederland genomen afgelopen herfst omdat die anders zou bederven. We zijn er niet uit. Morgen afwachten maar er zijn veel supermarkten dicht. We hebben een lijstje gemaakt waarop de meest urgente boodschappen staan maar dat lijstje wordt steeds langer. Wat is urgent? Als je zonder eieren zit of zonder olijfolie? Als de koffie of de kaas bijna op is? Of zijn dat allemaal overkomelijke zaken. Je merkt dat je een ander

denkpatroon krijgt. Als we maar niet ziek worden hier in the middle of nowhere. Dus moeten we er alles aan doen om het virus verre van ons te houden, zoals iedereen dat probeert. Ik denk dat de kans dat dat hier lukt toch groter is dan in Nederland. Dus voorlopig besluiten we om hier te blijven.

Gewapend met een 'attestation de déplacement dérogatoire' gingen we op weg naar de supermarkt op 22 kilometer afstand van ons huis. We belden eerst of er nog iets te kopen was en daar moest de telefoniste erg om lachen. "De winkel is vol en de bevoorrading verloopt prima," was haar antwoord. Een stralende dag en bijna geen auto op de weg. Geen politie gezien dus het blijft onzeker of onze handgeschreven verklaring afdoende was. In de dorpjes zag je kinderen spelen en verveelde huisvaders over een hek hangen. Het boodschappenlijstje leek compleet, aangevuld met meel zoals iemand suggereerde. Waren we niet te inhalig of aan het hamsteren met deze boodschappen voor zeker twee weken? Op de parkeerplaats stonden een stuk of acht auto's, in de winkel was het leeg. In de auto trok ik uit voorzorg handschoenen aan. Uit veiligheid moest ik alleen de boodschappen doen. Bij de deur hing een papier met daarop aanwijzingen: niet te dicht bij elkaar komen en geen vragen stellen aan het winkelpersoneel. De schappen waren redelijk vol maar bij de broodafdeling legde ik ietwat schuldig zes broden in het karretje, er waren er nu nog maar vier over. Rij voor rij werkte ik mijn hele lijstje af. Alleen bij de yoghurt en het meel lukte het niet om genoeg spullen in te laden. Er waren nog een paar yoghurtjes en bij het meel lag alleen nog kastanje en boekweit meel. Gelukkig waren er nog pakken met meel voor pizzadeeg, daar moest je een brood van kunnen bakken en er waren nog een paar pakken afbakbroodjes. De visafdeling was gesloten maar de slager had voldoende vers vlees.

Toen ik bij de kassa aankwam keek ik met een rood hoofd naar mijn volle kar. Al waren het boodschappen die we normaal deden, het leek zo veel als je voor twee weken insloeg. Maar de caissière liet niets merken. Tussen haar en mij was er een plexiglazen scherm gezet. Ook zij had handschoenen aan. Ik bedankte haar voor het feit dat ze werkte. Ze lachte en wenste me een goede dag.

Bij de benzinepomp gooien we onze tank vol uit voorzorg. De prijs per liter is gedaald naar 1,30 euro, meer dan 27 cent verschil met twee weken geleden. Jammer dat we nu geen uitgebreide toertjes mogen maken. Terug thuis eerst uitgebreid onze handen gewassen. Daarna alles op zijn plek gezet, de kast, de diepvries en de koelkast zitten vol en we kunnen het zeker twee weken uitzingen. En vanavond wordt het smullen.

1: Chèn

Mevrouw Chén hoestte. Ze had op de markt in Wuhan in de wind gestaan en daar een kou gepakt. Dom, want haar longen waren al zwak en bij het minste of geringste had ze een longontsteking te pakken. De civetkat die de reden was van haar bezoek aan de dierenmarkt, lag op de keukentafel om klaargemaakt te worden. Het was de laatste die ze hadden. Hij zag er niet erg vers uit maar als ze hem maar lang genoeg zou koken verdwenen alle bacteriën wel. Ze sneed de poten er af, het bloed drupte er uit.

Ze had de laatste dagen last van droge ogen, ze wreef er zachtjes in en knipperde een paar keer zodat er weer wat traanvocht stroomde. Daarna waste ze de rest van het beest voordat het in de grote pan ging, samen met olie en allerlei groentes. De pot stond de hele dag op het vuur zodat het vlees goed gaar zou worden. De klieren die ze nodig had voor haar zelfgemaakte geneesmiddelen had ze er als eerste uitgehaald.

Tijdens het avondeten at ze er met smaak van, samen met haar man en hun dochter Hui die weer bij hen woonde nadat haar man was gestorven. Na de afwas dronken ze een kop thee en gingen ze zoals altijd vroeg slapen. Na drie dagen verergerde het hoesten. Een droge hoest die pijn deed. De volgende morgen had ze moeite met opstaan. Ze voelde dat ze koorts had maar zette zich er toe om alle dagelijkse bezigheden normaal uit te voeren. Die middag werd de koorts hoger en ze voelde zich duizelig. Toen haar man en dochter thuiskwamen, brachten ze haar onder dwang naar bed. Ze had griep en moest in bed blijven, een dokter werd er niet bijgehaald.

De volgende dagen werd het erger. Naast hoesten en hoge koorts kreeg ze hoofdpijn. Haar longen brandden en haar hele lijf deed pijn. Ondanks haar protesten werd er een dokter geroepen die vaststelde dat ze een zware dubbele longontsteking had. Met een penicillinekuur zou het binnen een paar dagen over zijn. Maar het ging niet over en de week er op werden zowel haar man als hun dochter ziek met dezelfde verschijnselen. Hun eigen dokter kwam niet op huisbezoek, die was ziek. De plaatsvervanger dacht dat ze misschien resistent was voor de penicilline en schreef een ander merk voor.

Hun dochter Hui was drie dagen thuis gebleven. De eerste dag omdat ze zich echt heel beroerd voelde, de andere dagen om voor haar vader en moeder te zorgen. Vooral over haar moeder maakte ze zich zorgen omdat haar ogen rood en ontstoken waren en ze bleef maar hoge koorts houden en hoesten. Na lang aandringen gaf ze toestemming voor het bezoek van een oogdokter. Dokter Wenliang onderzocht haar uitgebreid en nam verschillende monsters van haar traanvocht. Hij vond dat het er alarmerend uit zag en raadde de familie aan om hun moeder op te laten nemen. Samen met haar vader overlegde Hui de mogelijkheden. Hadden ze genoeg geld voor een opname en wat zou er gebeuren als vader eveneens naar het ziekenhuis moest? De situatie werd echter zo alarmerend dat ze geen keuze hadden. Chèn werd met een taxi naar het ziekenhuis vervoerd. Na een nacht op zaal werd ze overgebracht naar de intensive care. Haar longontsteking reageerde totaal niet op de nieuwe penicilline en ze werd aan de beademing gelegd om haar voldoende zuurstof toe te kunnen dienen. Maar zelfs dat werkte niet afdoende en na 4 dagen stierf ze in de armen van haar dochter.

BLOG 2: Ispahaan

Vandaag is de dag even lang als de nacht. Tijdens deze equinox staat de zon loodrecht boven de evenaar, het breekpunt tussen de seizoenen. Hoe zal er straks naar deze Corona-periode gekeken worden? Zal er straks sprake van een breekpunt zijn? Mijn moeder vertelde vroeger over de gevolgen van de Spaanse griep. Haar opa was er aan overleden en veel familieleden. Ze wist nog hoe bang iedereen was om besmet te raken. Hoe zal dit virus te boek komen te staan? En hoe lang gaat het allemaal duren? Wat voor verhalen gaan wij straks allemaal vertellen?

In de Volkskrant van 18 maart haalde GUMBAH een citaat van Geert Mak aan: "Grote bewegingen in de geschiedenis worden meestal slechts vanaf de rand meebeleefd, in de marge van het dagelijks bestaan, en wie kan, gaat er met zijn rug naar toe zitten. De kranten melden keurig wat later in de geschiedenisboekjes komt te staan, de feiten lijken onontkoombaar, maar toch probeert iedereen er uit alle macht aan te ontsnappen, zoals de tuinman aan de Dood."

Inderdaad, we gaan er met de rug naar toe zitten. In het begin is het gevaar gebagatelliseerd en nu hebben we de illusie dat het op een gegeven moment weer voorbij is en we over kunnen gaan tot de orde van de dag. Wie zal het zeggen hoe wij en onze (klein)kinderen later tegen deze periode aan kijken en wat voor veranderingen dit alles teweeg zal brengen. Wat zal er in de geschiedenisboekjes terecht komen?

Ik moest aan het gedicht van P.N. van Eyck denken dat vroeger al grote indruk op mij maakte. We ontlopen ons lot niet. Of we nu wel

of niet in Frankrijk of het buitenland zitten, ons afzonderen, afstand houden, wel of geen handschoenen aan doen of berken sap drinken.

Hier het hele gedicht van 'De tuinman en de Dood'.

Een Perzisch Edelman:

*Van morgen ijlt mijn tuinman, wit van schrik,
mijn woning in: "Heer, Heer, één ogenblik!
Ginds, in de rooshof, snoeide ik loot na loot,
toen keek ik achter mij. Daar stond de Dood.
Ik schrok, en haastte mij langs de andere kant,
maar zag nog juist de dreiging van zijn hand.
Meester, uw paard, en laat mij spoorlags gaan,
voor de avond nog bereik ik Ispahaan!"*

*Van middag (lang reeds was hij heengespoed),
heb ik in 't cederpark de Dood ontmoet.
"Waarom," zo vraag ik, want hij wacht en zwijgt,
"Hebt gij van morgen vroeg mijn knecht bedreigd?"
Glimlachend antwoordt hij: "Geen dreiging was 't,
waarvoor uw tuinman vlood.*

*Ik was verrast, toen 'k 's morgens hier nog stil aan 't werk zag staan,
die 'k 's avonds halen moest in Ispahaan."*

Dit is geen fatalistisch of somber verhaal maar meer een realistische kijk op een geschiedenis die hopelijk voor bijna iedereen een positieve afloop zal hebben. Natuurlijk ga ik er vanuit dat het virus, als ik of wij het al krijgen, voor ons goed zal eindigen. Maar het drukt ons op de feiten, ondanks de volle kast, paracetamol en een goede gezondheid op dit moment. Moge Ispahaan voor iedereen ver weg zijn.

2: Hui

Het overlijden van Chèn kwam voor iedereen als een grote verrassing. Natuurlijk had ze al langer longproblemen maar de dokter had haar verzekerd dat ze daar oud mee kon worden. De man van Chèn was intussen eveneens opgenomen in het ziekenhuis en kon geen afscheid meer van haar nemen. Alleen haar dochter zat bij haar sterfbed en zag haar doodsstrijd. De aanwezige artsen stonden met hun handen in het haar, ze reageerde op geen enkel medicijn.

Hui regelde de begrafenis omdat haar vader nog op de intensive care lag. De uitgebreide familie van Chén en haar man was aanwezig en ze huilden in elkaars armen. Na de rouwplechtigheid was het in hun familie de gewoonte om iedereen voor eten en drinken uit te nodigen. In het kleine benauwde appartementje zaten meer dan 60 mensen opgepropt die aten van de schaarse borden en het bestek en de glazen deelden. Men troostte elkaar en verhalen over de overledene werden uitgewisseld. Gelukkig hielpen een paar nichten na afloop met het opruimen want de volgende dag moest Hui weer aan het werk om alle rekeningen te kunnen betalen. Ze werkte als gastvrouw in een groot internationaal hotel in Wuhan en haar chef had al laten doorschemeren dat ze per direct op haar werk moest verschijnen, anders werd ze ontslagen. Na het overlijden van haar man, nu twee jaar geleden was ze erg blij geweest met deze baan. Ze leefden in een stad 100 kilometer van Wuhan toen een ongeluk een einde maakte aan zijn leven. Hij was niet verzekerd, ze hadden geen kinderen en alleen kon ze de huur van hun huisje niet betalen. Voor haar was het vanzelfsprekend geweest dat ze

terugkeerde naar Wuhan, om voor haar vader en moeder te zorgen die al een dagje ouder werden.

Toen haar vader uit het ziekenhuis werd ontslagen voelde hij zich slap en futloos. Na het beklimmen van een trap moest hij een uur uitrusten en hij bleef maar hoesten en pijn op zijn borst houden. Hij voelde zich na een maand nog steeds geen honderd procent maar werd min of meer gedwongen om weer te gaan werken in de plaatselijke Italiaanse schoenfabriek. Hij maakte lange dagen en kwam gebroken thuis. Na een lichte maaltijd ging hij slapen, van moeheid nam hij soms niet eens de moeite om zich uit te kleden. Het was een oude man geworden in korte tijd en Hui hoorde hem 's nachts huilen om het verlies van zijn vrouw.

BLOG 3: Kushandjes

Vandaag een echte lentedag. Ik heb onze bejaarde Franse buurvrouw opgebeld en verteld waarom we echt niet langs kunnen komen. Ze is erg verdrietig door al die doden die ze steeds op de TV ziet. Ze heeft al jaren last van depressies en met dit sombere nieuws wordt het er niet beter op. Haar man is 'en colère' omdat zijn tractor kapot was en de garage in het dorp gesloten. Het alledaagse leven wordt steeds minder alledaags. Ze wilden erg graag dat we op bezoek kwamen ondanks het besmettingsgevaar dus zijn we 's middags naar hen toe gelopen door het bos en hebben onze laatste Nederlandse kaas overhandigd met zeker 1,5 meter ertussen.

De Fransen zijn ondertussen bang geworden voor te veel nabijheid. Geen kussen maar alleen kushandjes op afstand en 'bisous, bisous'. Tijdens onze wandeling hebben we niemand verder gezien. Ik vraag me af of we zo door het bos mogen lopen zonder attestatie maar ik denk niet dat er hier scherpe controle is.

Ik heb een krentenbrood gebakken van boekweitmeel en het is een soort steen geworden. Ik zal aan mijn zus (een broodexpert) vragen hoe je dat deeg aan het rijzen krijgt. Het is eetbaar maar niet erg smakelijk. Ik heb de helft ingevroren als noodrantsoen want als er verder niks meer zal zijn dan is het wel voedzaam.

Het blijft hier mooi weer en gisteravond kwamen de hertjes op bezoek toen we aan het BBQ-en waren. De knoppen van de blauwe regen worden langzaam maar zeker echt blauw.

3: Wenliang

De oogarts Wenliang deed de testen met het traanvocht van mevrouw Chèn twee keer over omdat hij het eindresultaat niet vertrouwde. Maar alle drie de keren zag hij een schrikbarend patroon door zijn microscoop. Dit kon toch geen variant op het in het verleden uitgebroken Coronavirus zijn? Hij overlegde met zijn assistent Wang en besloot zijn resultaten aan de autoriteiten te melden. Ze hadden immers een protocol ondertekend dat bij iedere afwijking of mogelijk gevaar, het Ministerie van Staatsveiligheid ingelicht diende te worden. Het kostte hem een paar uur om iemand aan de lijn te krijgen die naar hem wilde luisteren. Hij kreeg te horen dat hij het verhaal op moest schrijven en samen met beeldmateriaal moest mailen. Dan zouden ze er naar kijken als ze tijd hadden. Hij werd boos en zei dat dit iets ernstigs was dat meteen aandacht nodig had. Niet over een week of twee. Als het was wat hij vermoedde, stond er een ramp te gebeuren.

Hij werd doorverbonden naar een hogere ambtenaar die hem uitnodigde om langs te komen, met monsters. Hij aarzelde of hij de testresultaten moest verplaatsen uit het laboratorium en besloot, ondanks het feit dat zo'n vraag van een hooggeplaatst iemand niet genegeerd kon worden, alleen zijn computer mee te nemen om alles te laten zien. De volgende ochtend vertrok hij vroeg naar de Wuhanse afdeling van het ministerie, dan zou hij op tijd voor zijn spreekuur weer terug zijn.

Ze brachten hem naar een aparte kamer en de ambtenaar plus enkele hoge functionarissen kwamen binnen. Terwijl hij zijn verhaal deed, zag hij de ongeïnteresseerde gezichten van de

toehoorders. Het zou moeilijk zijn om hen te overtuigen. Ze keken nauwelijks naar zijn tekeningen en computerscherm maar veel meer naar de deur. Zijn verbazing was groot toen hij, nadat hij zijn verhaal had gedaan, twee politieagenten binnen zag komen. Met norse gezichten liepen ze op hem af, deden hem handboeien om en namen hem mee. Toen hij zijn computer wilde pakken gaf een van de mannen aan dat die niet mee mocht, die hielden ze daar. Dit moest een vergissing zijn, hij was oogspecialist en had waarschijnlijk iets heel belangrijks voor de volksgezondheid te vertellen. Hij kreeg te horen dat hij onzin verkocht en dat hij mensen onnodig angstig maakte met zijn doemverhalen. Hij was een vijand van het volk. Er was niets aan de hand. Zonder enige vorm van rechtspraak werd hij in de gevangenis van Wuhan geplaatst op een afgezonderde afdeling, contact met derden werd hem verboden.

Zijn assistent Wang bracht zijn vrouw op de hoogte toen hij aan het eind van de middag nog niet terug was. Hij had een aantal patiënten laten wachten en dat was niets voor hem.

BLOG 4: Gehoorzaamheid

Twee balansdagen, gisteren en vandaag. Niet om eten en wijn uit te sparen maar om te zorgen dat mijn gewicht binnen de grenzen blijft, want gezette mensen met hartproblemen zijn extra bevattelijk schijnt het. Niet dat ik hartproblemen heb maar wel een te hoge bloeddruk.

De eerste Nederlandse geïnfecteerde is weer aan het werk. Nu maar hopen dat alle maatregelen effect hebben. In Frankrijk mag je niet meer dan 1 kilometer van huis. Voor ons een groot probleem omdat de dichtstbijzijnde buur al meer dan 1 kilometer ver woont en die heeft geen winkeltje. Dus ik denk dat we gewoon verder weg boodschappen mogen doen als de voorraad op is. De maatregelen in Frankrijk zijn veel strenger omdat de Fransen slecht gehoorzamen en alle voorschriften aan hun laars lappen (of ze gaan staken). Dan moet je dus met strenge straffen komen. Dit heb ik niet zelf bedacht maar het stond in een van de commentaren in een Franse krant. Ik moest denken aan de overvolle parken en stranden in Nederland. Zijn die Nederlanders dan zo gehoorzaam?

Buiten is het warm, T-shirt weer. Alleen nog 's avonds het vuurtje aan, vooral voor de gezelligheid. Straks brandnetelsoep met groene bonen (flageolets), geen haute cuisine maar gezond en voedzaam. De baksteen van boekweitmeel blijkt voor Ad toch eetbaar als ik er dunne schijfjes van snijd en dik beleg.

4: Assistent Wang

Wang, de assistent van Wenliang, vond het erg vreemd dat zijn baas niet terug kwam terwijl hij zo'n belangrijke ontdekking had gedaan. Hij stelde de vrouw van Wenliang gerust en vertelde haar dat haar man waarschijnlijk in een apart laboratorium was gezet om verder onderzoek te doen. De volgende dag, toen er een grote groep overheidsfunctionarissen allerlei zaken in hun laboratorium in beslag kwamen nemen, wist hij dat er iets anders aan de hand was. Hij deed navraag bij een bekende die op het ministerie werkte en die wist te vertellen dat de oogarts gevangen was gezet wegens valse informatie en opruiende taal.

Wang probeerde zo goed en kwaad als het ging de praktijk draaiende te houden maar na een paar dagen voelde hij zich te ziek om nog naar de zaak te gaan. Hij hoestte en had vreselijke hoofdpijn. Zou hij eveneens door het vreemde gemuteerde virus besmet zijn? Ondanks dat hij zich beroerd voelde ging hij naar de gevangenis om te vragen hoe het met zijn baas stond. Daar kreeg hij te horen dat die op de ziekenboeg lag omdat hij longontsteking had. Hij mocht hem niet bezoeken en hij kreeg het bevel om zich er niet mee te bemoeien, anders zou hij opgepakt worden. Ondanks dit dreigement voelde Wang dat hij iets moest doen en vroeg een gesprek aan met de directie van het grootste ziekenhuis in Wuhan.

Het verbaasde hem dat het zo gemakkelijk ging, maar de volgende dag kon hij al langskomen. Hij vertelde al hoestend en proestend over hun ontdekkingen en zag aan de gezichten van de toehoorders dat hij serieus genomen werd. Het bleek dat er in het